شعري مجموعه

خزانه! تا به ویل

حبیب الله قلم مل

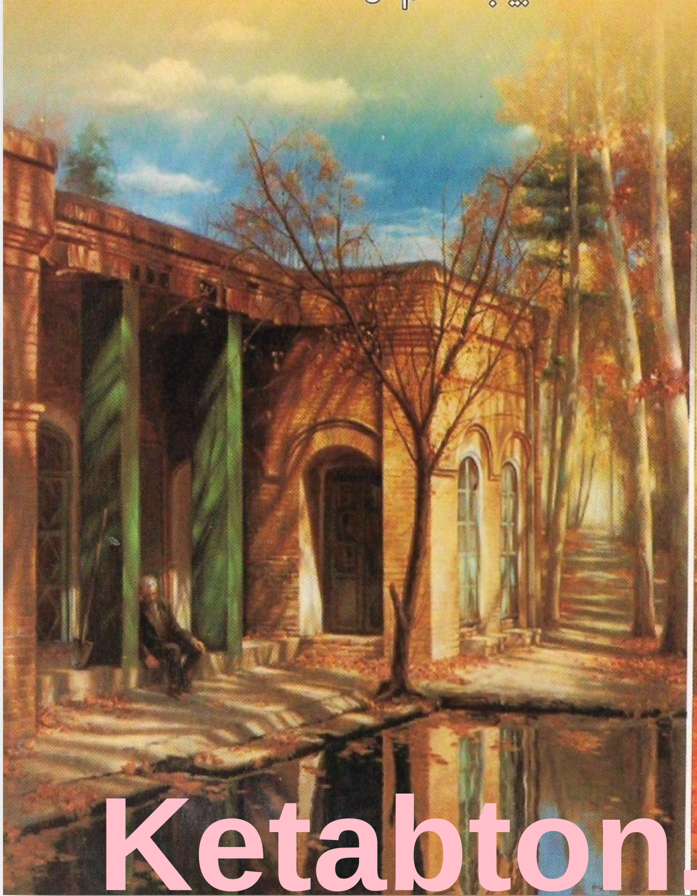

د شاعر پېژندنه

نوم : حبیب الله

تخلص : قلم مل

د پلار نوم : ملا عبدالرحمن

د نیکه نوم : ملا صاحب جان

د زېږېدو نېټه : ۱۳۶۰ش

اصلي سکونت : ژړۍ ولسوالي، د کلاچو کلی

فعلي سکونت : نهمه ناحیه، لویه ویاله

زده کړې : بکلوریا

د شاعرۍ پیل : ۱۳۷۸ش

چاپي آثار : همدغه اثر

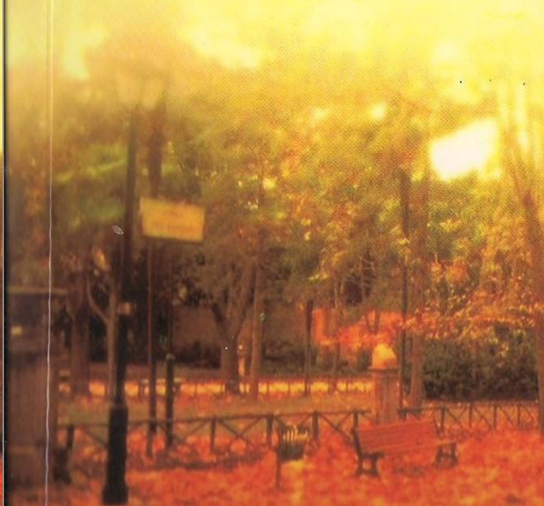

Published by:
Information & Culture De
Kandahar - Afghanistan

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانه! تا به ویل

شعري مجموعه

شاعر :

حبيب الله قلم مل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د خپرونکي سره خوندي دي.

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	: خزانه ! تا به ويل
شاعر	: حبيب الله قلم مل
د ټليفون شمېره	: ۰۷۰۰۳۳۱۸۸۴
خپروونکی	: د اطلاعاتو او کلتور رياست/ کندهار
کمپوز	: خپله شاعر
ډيزاين	: مطيع الله روهيال
د چاپ کال	: ۱۳۸۹ ش – ۲۰۱۰ ع
د چاپ شمېر	: ۱۰۰۰ ټوکه
کچه	: ۱۳/۵۰×۲۱ سانتي متره
د مخونو شمېر	: 86 مخه
د خپرونو لړ	: ۱۵
انلاين چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه چا ته چې تل یې

په ښو لاربنوونو نازولی یم.

حبیب الله قلم مل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړليک

1. يادابنت .... اداره ۸
2. د قلم مل د اوښکو هار .... څېړونکی شېرشاه رشاد ۱۰
3. زمورږ ځوان شاعر .... الحاج فضل محمد پنهان ۱۴

- **غزلي**

4. چي پر خوله مي ستا د نوم لفظونه راسي ۲۰
5. ډېر مي ستا ښکلا ته انتخاب د تورو خام دئ ۲۱
6. څوک چي حصه په پاک هنر کي لري ۲۲
7. زه د ننبان په نيت راوړم تار تر کتابه پوري ۲۳
8. د لويي لاري لارويه وايه چيري به ځو ۲۴
9. اوښکي که مي وژباړې معنی بې غم او وير راسي .. ۲۵
10. د لاس په څېر يو درد دئ د زړه ور مي ټکوي ۲۶
11. ناستي د خيال تر ونو لاندي هيلي ۲۷
12. د اسلامي مقدساتو درناوی په کار دئ ۲۸
13. ښکلي که ښکلاوي سره کښېنستې ۲۹
14. د پوهي څو ذرې وې پر مغزو راواوښتې ۳۰
15. زه په غم کي يم بې غمه له خوښيه ۳۱
16. له مړيني ما ژغوري حيا راته حيات راکوي ۳۲
17. له درده زېږو او دردونه زېږي زموږ له وجي ۳۳
18. په تلو دي راغله جوړه غم او اختر ۳۴
19. د شعر په بڼ کي مو جوړ کړی د غزل سيمينار ۳۵
20. د سينې په صندوقچه کي د ښکلا په پوښ کي ۳۶
21. نه مي فرېب خوښ نه په طبعه د سراب يم ۳۷
22. کاروان تندي اخسيتی دئ ځاروان تندي ۳۸
23. د مهرباني مور کچکول سوه په دوعا لاسونه ۴۰
24. د بخت آس د پوهي توره راسره وای ۴۱
25. وزي مي د سترګو له دالانه د نظر مرغۍ ۴۲
26. بلوم د نن په غېږ کي د سبا د اميد شمعه ۴۳
27. ستن سه زموږ د زړونو پرهر وګنډه ۴۴
28. د نړۍ واړه خلک لوړ دي او موږ لاندي خلک ۴۵
29. ووايا ست ملګرو څه رقم غزله وليکم؟ ۴۶
30. دا چي خولې يې له ګرېوانه تر لمنو راځي ۴۷
31. د زړه په ښار کي مي د هيلو فقيراني ګرځي ۴۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

32. نه لرم ملګرې په ملګرو کې د زړه سره ۴۹
33. نفس مو پخپله د غلیم غوندي شیطان غوندي دئ .. ۵۰
34. سور لعل مو دئ په لاس کې که مجمر مو دئ ۵۱
35. کښېباسه دا زړه مي ستا د میني په جال کښېباسه ... ۵۲
36. په تخیل کي مي ده ښکلې آئینه ساتلې ۵۳
37. په خېمه کې د حباب مو ټول ژوندون دئ ۵۴
38. دا د هسک اوښکې راڅاڅي ځکه ښکلي ۵۵
39. د ژوند ټاټوبی مو وران سوی په لمبو سوځلی ۵۶
40. راځئ ملګرو نمانځو په شعرو کي انارګل ۵۷
41. له خزان جابره ځکه بهار بد وړي ۵۸
42. افکار چي ځېړندوی سي د لفظونو پای و سر ته ۵۹
43. ورته نیول چي ډېرو تېښ په احترام سرونه ۶۰
44. دومره مو له زړه سره پیوند ټپه ۶۱
45. د فخر ځلی ۶۲
46. شعر مو د کاروان جرس ته ورته دئ ۶۴
47. په تقاضا د نفس چي کله تر هر کاره ورسم ۶۵
48. نه په روڼا نه تروږمۍ کي اوسو ۶۶
49. په کاڼو کي دي زړه دئ، که له کاڼو دي جوړ زړه ۶۷
50. څوک چي پر زړه د میني کښت نه لري ۶۸
51. زاړه او نوي یې کباړ کي له بازاره وړي ۶۹
52. ستا د فکر د قاضي په فیصله مري ۷۰
53. کمال دئ په کوښښ کي له ښکلا سره ملګری ۷۱
54. په نوي پوهه فکر ځوان وساته ۷۲
55. د ژوند هره شېبه چي مي د زیار په خولو مینځم ۷۳
56. د وصل وچکالي له ډېره وخته ده راغلې ۷۴
57. کال لکه ونه، میاشتو څانګو یې غوټۍ نیولي ۷۵
58. د احساس اور د تشویق په شونډو پو کړه ۷۶
59. دروازې ځکه د ښکلو ټکومه ۷۷
60. د سترګو څار مي ستا راتلو ته ستا پر لور اختره ۷۸
61. څلوریځي ۷۹

• **ازاد شعرونه**

62. هسي دئ ژوند د انسان ۹۰
63. خزانه ! تا به ویل ۹۳
64. ډالۍ ۹۶
65. ژوند ۹۸
66. نړۍ ۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادابنت

د کندهار د فرهنګي او ادبي بهير په سلسله کي وروستی يوه لسيزه په هنري او ادبي لحاظ د خورا برياوو، لاسته راوړنو او پرمختګونو شاهده پاته سوې ده. د بيان آزادي، د مطبوعاتو خپلواکي او د هنري تخليقاتو لپاره پراخه موقع ميسره سوې ده، په دغه سلسله کي د هنري شاعرۍ سطحه هم تر يوه ځايه لوړه سوې ده او د شعارونو تر څنګ هنري اشعار هم د هېري نه دي.

په دغو هنري شعرونو کي يو هم د ښاغلي حبيب الله قلم مل هغه دي چي ماشاء الله په ډېره لږه موده کي يې د پرمختګ ډېر مراحل طی کړي دي او ډېر ستونزمن موړونه يې په تقريباً يوه ساه تر پښو کښلي دي.

د ښاغلي قلم مل شاعري هر سړی ځانته ورکشوي او په اروېدلو او لوستلو يې څوک نه ستړی کېږي. د دوی په شاعرۍ کي ځيني ترکيبونه او لفظونه په حق سره په ده پوري مربوط دي او څوک يې يوازي د ښاغلي قلم مل انحصار ګڼلای سي.

د پښتو ځوانو شاعرانو په لړ کي ښاغلی قلم مل هغه څوک دئ، چي اشعار يې په دې ارزي، چي په چاپي او کتابي بڼه تر لوستونکو پوري ورسېږي.

د کندهار فرهنګپال والي پوهنوال ډاکټر توريالي ويسا په کندهار ولايت کي د نورو عمراني او تعليمي لاسته راوړنو تر څنګ علمي او فرهنګي لاسته راوړني هم لري، دغو مسايلو ته خاصه پاملرنه کوي او خصوصاً د مهمو کتابو د چاپ لپاره خاصه علاقه مندي لري، چي دا دئ دغه اثر هم د دوی په علمي توجه او مالي مرسته د چاپ جوګه سو.

د کندهار د اطلاعاتو او کلتور رياست د محترم پوهنوال ډاکټر توريالي ويسا له دغي نه هېرېدونکي او نه ورکېدونکي مرستي او ملاتړ څخه ډېر – ډېر تشکر کوي او د لوی خدای ﷻ له درباره دوی ته د اوږده عمر او دغسي نورو برياوو غوښتنه هم کوي.

په ادب

عبدالقديم پتيال

د کندهار د اطلاعاتو او کلتور سرپرست رئيس

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلم مل د اوښکو هار

څـو ورځې وړاندې يو ځـوان کـندهاري شـاعر ښـاغلي حبيب الله قلم مل د خپلو شعرونو يوه ټولګه را و سپارله، چې و يې ګورم او څه باندې وليکم. د دې ټولګې څه شعرونه چې مې ولوستل، د علامه رشاد بابا يوه خبره مې را په زړه سوه، دوی به ويل:

"د يوې ژبې ادب په ټوله عمر کې يو راز نه دئ، لکه د ثقافت او مدنيت نور اړخونه چې لوړ او ځوړ لري، ادب هم د پرمختيا پړاوونه وهي، وده کوي، ځوانېږي، زړېږي او نوي نوي رنګونه مومي".

زما په نظر د پښتو منظوم ادب اوسنی پړاو، د خپلې ودې او پرمختيا په هغه پله کې دئ، چې ماشاءالله د کميت اړخ يې پر ډېرېدو دئ او د کيفيت اړخ يې هم له پامه غورځول سوی
نه دئ.

ځوان شاعران اوس د پخوا په پرتله د لوست (مطالعې) خورا ښه امکانات او اسانتياوي لري، د راغونډېدلو ډېرې پلمې لري، د شعري الهام له پاره ډېر موضوعات په ټولنه کې لري او ډېر شعرونه هم ليکل کېږي. که د دې تر څنګ د چاپ پر مهال يې د شعرونو په چاڼ (انتخات) کې څه ناڅه سخت دريځه و اوسي، د پښتو منظوم ادب د کيفيت اړخ به مو لا نور هم غښتلی او کروړ کړی وي.

د ښاغلي قلم مل شعري ټولګه، چې ده باندې "خزانه! تا به ويل" نوم ايښی دئ، ما وکتله، درې برخې لري: د غزل، څلوريځو، آزاد شعرونو برخې، د ده په شعرونو کې ځينې تشبيهات او سمبولونه لکه: د هسک اوښکه، د وږمو قافله، د نسيم غېږه، معصوم پسرلی، مغرور خزان، د لمر قضا، د ړونا محکمه، د مينې وزر ماتی، د کاڼي زړه ... ښه په زړه پوري دي، که زما واک وای، ما به پر دې ټولګې (د هسک اوښکه يا د اوښکو هار) نوم غوره بللی وای.

د ښاغلي قلم مل د شعري ژبې يوه ښېګڼه دا ده، چې شعر يې سليس او روان دئ، تر ډېره حده پوري د اوسنۍ پښتو د ملفوظې (ګړنۍ) ژبې برخه يې پر مکتوبې (ليکنۍ) ژبې باندې برلاسې ده.

د لمر وړانګو لاس را اوږد کړ، د ګل مخ په شبنم مينځي

د نسيم په غېږ کې څـانګې، څـکه زانګي او نـڅـېږي

د معصوم سپرلي و پښو ته د خزان مغرور سر پرېووت

غـــوړوي لـمن د عـــجز، د غـــرور لـــه سورلۍ لـــوېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

په هــار کي د خوښيو، د غــمو زرګـــر غميان ړدي

د اوښـــکو مــرغـلري په اميـل کي د ګـر ېـوان ړدي

د ښاغلي قلم مل په شعرونو کي د ځينو پخوانيو شاعرانو تشبيهات په لړ او ښتې ښه تر سترګو کېږي، چي د شعر خوند يې نور هم ور زيات کړی دئ:

د غـرور لباس که جـــوړ وي له وريښمـــو

په ورو –ورو به د اوريښم لکه ګودړ سي

او په ځينو شعرونو کي د اولس درد او خوږ د شاعر عواطف او احساسات دوني اغېزمن کړي دي، چي د هغو ډېر ښکاره بيان په ځانګړې توګه په آزادو شعرونو کي، شعري اړخ يو څه تت غوندي کړی دئ، د دې تر څنګ ځيني تشبيهات لکه: د ځو شپېو پر شا، د ساندو پر شا او يا داسي نور ترکيبات لکه: جامې په تن کول، زما تر سترګو سول، چي زما په نظر د شعريت ښکلا ته څه زيان رسوي.

د پښتو ژبي په اوسني منظوم ادب کي د ښاغلي قلم مل او نورو ځوانو شاعرانو هڅه او تلاښ د ډېري ستايني وړ دئ، د دوی هر شعر او هره ټولګه موږ ته د زړه سبک رابخښي.

خو، د منظوم او منثور ادب دنياګۍ د هنر او کماله ډکه دنياګۍ ده، ډېر نفيس او ظريف اړخونه لري، په هغو ټولو پوهېده، ډېري سترياوي او ستومانۍ غواړي. که د "توصيه" کلمه پر چا بده نه پرېوزي، نو غواړم د ښاغلي قلم مل د دې ټولګي يوه نيم بيتۍ په لړ بدلون سره د ليکني په پای کي راوړم:

غواص غوندي غوټې پسي وهه، په لاس به درسي

د ښاغلي قلم مل د شعري هسک د نورو روڼو اوښکو د ليدو په هيله.

محقق (څېړونکی) شېرشاه رشاد

کندهار - علامه حبيبي واټ

1386 د سلواغې 7

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ځوان شاعر

شعر هغه منظوم او منثور کلام دئ، چي د اورېدونکو او لوستونکو په عواطفو او احساساتو کي تحريک پيدا کړي و دې کلام يا وينا ته شعر ويل کېږي، حميد بابا وايي:

شعر نه دئ دا خوناب د زخمي زړه دئ

يا د ستي وتلی دم د خـــولې د مړه دئ

د ښاغلي ځوان شاعر حبيب الله قلم مل نوې شعري ټولګه (خزانه ! تا به ويل) په پښتني شعر او ادب کي ډېر ګټور ادبي اثر شمېرل کېږي او ژر تر ژره به زموږ د پښتني ټولني د ځوان قشر د استفادې وړ وګرځي، دغه اديبان، شاعران او ليکوالان دي چي د خپلي ټولني ناخوالي و خپل ولس ته ور په ګوته کوي او د سالمي ټولني په جوړولو کي مهم رول لري، نو له همدې امله يو شاعر او ليکوال د خپلي ټولني ټوله نيمګړتياوي د شعر، نظم يا نثر په ژبه و خپلو خلکو ته وړاندي کوي، او د خپلي ټولني د ځوانانو ذهنونه ورتنويروي او هغه بې عدالتۍ چي د ده په ټولنه او محيط کي وجود لري خپل ولس په خبروي.

د ښاغلي حبيب الله قلم مل دغه لومړۍ شعري ټولګه پر درو برخو وېشل سوې ده، چي لومړۍ برخه يې شعرونه او نظمونه دي، چي ټوله (۵۲) شعرونه او نظمونه دي، د بيتونو شمېر يې تر **۲۸۵** پوري رسېږي.

دوهمه برخه يې څلوريځې دي، چي ټول شمېر يې (۱۸) ته رسېږي، او دريمه برخه يې ازاد شعرونه دي چي شمېر يې پنځو ته رسېږي.

ځوان قلم مل پخپلو شعرونو کي نوي ترکيبونه په ساده الفاظو کي راوړي دي، د پېچلو او مغلقو الفاظو څخه يې ډډه کړې ده، لکه چي وايي:

اوښکي که مي وژباړې معنا بې غم او وير راسي

داسي به وي کمي چي خوښي يې له تعبير راسي

ما ته د تدبير معمار مانۍ ذهن کي جـوړي کړې

وراني سي چـپه سي زلـــزله چي د تقدير راسي

يا دا چي وايي:

وو اياست ملګرو څه رقـم غـزله ولـيکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن د خوشحالۍ او که د غم غزله ولیکم

په پورته بیت کي د طباق ادبي صنعت راغلی دئ، چي د خوشحالۍ او غم تر منځ تقابل موجود دئ. یا دا بیت چي وايي:

زاړه او نوي يې کـباړ کي له بـازاره وړي

دا دي ناترسه ګاونډی پر دغه لاره وړي

په پورته بیت کي د نوي او زاړه تر منځ طباق راغلی دئ. ښاغلی حبیب الله قلم مل وايي:

د ژوند هره شــېبه چي مي د زيار په خــولو مينــځم

د وخت پر تندي پروت سپېره غبار په خولو مینځم

ځوان قلم مل لکه خوشال خان چي د پښتنو د بې اتفاقۍ څخه يې سر ټکولی دئ، چي وايي:

اتفاق په پښـــتانه کي پیدا نه سو

کنې ما به د مغل ګرېوان پاره کړ

بل مثال:

که توفـــیق د اتفاق پښـــتانه مـــومي

زوړ خوشال به دوباره سي په دا ځوان

ښاغلی قلم مل هم د پښتنو د بې اتفاقۍ څخه ژاړي او وايي:

واړه د نفاق غچۍ غوځ کړي دي

خدایه دا پښـتون لر او بر وګـنډه

یا دا چي وايي:

خوشال بابا زوړ او سه ځوان به هیڅکله نه سې

پښتون ولس به نه سي پر یوه خوا سره ملګری

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پورته بیت کې هم د زور او ځوان کلمو تر منځ طباق راغلی دئ. قلم مل پخپله شاعرۍ کې د کلاسیکو شاعرانو تخیلي تشبیهات په ساده الفاظو کې راوړي دي، لکه چې وایي:

لـــکه لـمر چې وي نیمی تنـــدر نیـولی
د یار مخ او تور زلفان یې هسې ښکاري
دا صــــدف که د ســره ګل غبږ کې شـــبنم دئ
سپین غاښونه سره شونډان یې هسې ښکارې

په پورته بیتو کې مخ مشبه، لمر مشبه به، زلفې مشبه، تندر مشبه به، شونډان مشبه، سور ګل مشبه به، غاښ مشبه او صدف مشبه به دئ. (لکه) د تشبیه توری دئ، څرنګه چې د تشبیه توری ښکاره پکښې راغلی دئ نو یې مرسله یا مطلقه تشبیه بولي.

په کلاسیکو شاعرانو کې لکه: خوشال خان ختک، رحمان بابا، حمید ماشوخېل، عبدالقادر خان ختک، اشرف خان هجري، کاظم خان شیدا، معزالله مومند، پیرمحمد کاکړ، شمس الدین کاکړ او تر میرزا حنان بارکزي پورې د (حباب) کلمه پخپلو اشعارو کې ډېره کارولې ده، کاظم خان شیدا وایي:

د حباب په دود یې سر وي بې دماغه
چې نظر په عظم و شان د لوی دریا کا
د حباب په شان یې زړه نمایان نه سي
چې سینه له درده چاکه بیدلان کا
پیراهن راباندې تر لکه حباب شه
خپلو سترګو چې په ما باندې باران کړ
بلندي یې د حباب په شان یو دم وه
څه آماس لري د سر ناکس عجب
پکښې بند وم لکه باد له ناتوانۍ
که صیاد کاندي حباب زما قفس
پوشیده یې په پرده خپله هیڅې کړه
نور څه نه لري مستور حباب هرګز
په عالم کې یې اسمان ته حباب وایي
د شیدا صورت هجران په څه حقیر کړ

خو ښاغلي قلم مل د حباب کلمه پخپل شعر کې داسې راوړې ده:

په خېمه کې د حباب مو ټول ژوندون دئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوه پو د حــيات له كـــوره يـــون دئ

د ښاغلي قلم مل په شعري ټولګه کي د سېلاب، فورم، محتوى او قافيې له مخي کمى نه ښکاري، که چيري څه کمى پکښې وي هغه د يادوني وړ نه دئ.

په اخيره کي زه حبيب الله قلم مل ته د دې شعري ټولګي مبارکي وايم، د پاک خداى ﷻ څخه د ده قلم هڅاند غواړم، پر قلم دې برکت وي.

و من الله توفيق

الحاج فضل محمد پنهان

ده خواجه، څلورمه ناحيه

کندهار

۲۱/ ۲/ ۱۳۸۹ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزلې

چي پر خوله مي ستا د نوم لفظونه راسي
د زړه بڼ کي مي مايوسي غوټۍ وا سي

چي ورېمه سي ستا د ذکر، پر چاپېره
د خزان د شيطان ځکه ورته شا سي

۱/۵/۱۳۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر مي ستا ښکلا ته انتخاب د تورو خام دئ
ستا ښایست بادار دئ زما کلام لکه غلام دي

نن چي دي په ښکلو لفظو یاد کوم د ښکلي نوم
دا هنر په ما کي؟ که کمال مي د الهام دئ؟

تل به دي د حق په سترګو خپل او پردي پېژندل
نه دي ویل دا چي دا پردی دا مي د قام دئ

ټول اوصاف یې لوستي په تورات او په انجیل کي وه
ځکه دي قایل پر نبوت زوی د سلام دئ

نوم یې لا د جهل د پلار وړی وو ستا دې دښمن
خود خوار ابوجهل په کونینو کي ناکام دئ

۱۳۸۵/۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چې حصه په پاک هنر کې لري
ښکلي افکار هغه په سر کې لري

د سرېتوب يې علامه در ښيم
تاثر د سترګو په نظر کې لري

چې د يقين پر پلونو پل نه ايږدي
د شک پر لار ژوند په خطر کې لري

وجود يې څکه ټول له وهمه رېږدي
زړه د دوو سترګو په سنګر کې لري

دغه توښه نامناسبه ښکاري
چې "قلم مل" يې په سفرکې لري

۱۳۸۸/۳/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د نښان په نیت راوړم تار تر کتابه پوري
ته د نغمو لپاره تار وړې تر ربابه پوري

د ساحل څنډه تا ته ژوند کب لره مرګ دئ اشنا
که څه هم لنډه فاصله وي تر دریابه پوري

له سوال کولو سرې* سم سړی په سر ووهی
دغه غریب یې کله پرېښود تر جوابه پوري

باده لږ تم سه په ورتګ کي تجاوز مه کوه
یو څو شېبې لا ستا دي پاته تر حبابه پوري

د امیدو له سینده راوړه "قلم مله" اوبه
په وچ بیابان کي ستا د هیلو تر ګلابه پوري

۱۳۸۸/۳/۱۳

* سره یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لويي لاري لارويه وايه چيري به ځو
زه دي وجود ، ته مي زړګيه وايه چيري به ځو

روان له ښاره وو و کلي ته د ژوند په تمه
پر کلي ګرځي تور لوګيه وايه چيري به ځو

مودې سوې تېري لا نشه يو لا اثر يې پاته
مورې دي چښلي د وير ميه وايه چيري به ځو

اوس د کاروان مهار په لاس کي د پرديو ښکاري
د قافلې د سر سړيه وايه چيري به ځو

د يارانې مزه مو نسته "قلم مله" ياره
زه يم هوښيار ته ليونيه وايه چيري به ځو

۱۳۸۸/۳/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکي که مي وژباړې معني بې غم او وير راسي
داسي به وي کمي چي خوښي يې له تعبير راسي

ما ته د تدبير معمار مانۍ ذهن کي جوړي کړي
وراني سي چپه سي زلزله چي د تقدير راسي

هيلو بې صبري کول اميد په صبر وويل
صبر سئ! د صبر خوږ ثمر به مو صابر راسي

غړي د وجود يې مريدان شروع په ذکر سي
کله چي د زړه و کور ته ستا د نامه پير راسي

خوښه به يې نه وي چي په ژوند کي غلطي وکړي
سم سړی وي کله په موضوع کي يو ځای ګير راسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لاس په څپړ، يو درد دئ د زړه ور مي ټکوي
احساس مي سر ته ناست دئ او پر سر مي ټکوي

خبر نه يم چي وړی يم د څو کلو خوبونو
راوينښ به سم بيا هله چي محشر مي ټکوي

زه باد د خزان نه يم چي به پاڼي رژومه
وږمه يم ځکه هر شرير خطر مي ټکوي

د زرو که د اوسپني سکه يم نه پوهېږم
د پښ پر سندان پروت يم بې هنر مي ټکوي

ماښام دی و تيارو لره نژدې دئ ځکه وايي
د قهر په څپړو هر سحر مي ټکوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستي د خيال تر ونو لاندي هيلي
په تدبير ډېري درومي وړاندي هيلي

په پاکو زړونو کي چي واوسېږي
سپېڅلي پاته سي څو تاندي هيلي

څوک يې ژوندى ساتي د ژوند تر پايه
د چا وي مړې د چا مړژواندي هيلي

نن د رحمت د سمندر له غېږي
لکه څپې سوې راڅپاندي هيلي

د داسي درنگو شېبو هيله لرم
چي "قلم مله" خاندي، خاندي هيلي

۴/۴/۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلامي مقدساتو درناوی په کار دئ
د اجتماع د اساساتو درناوی په کار دئ

منمه چا به دي وي هيلي زخمي کړي ګرانه
ستا د دې درد او احساساتو درناوی په کار دئ

څېره يي مه يادوه ستونزه يې کړه ياده د شخص
دلته د شخص د شخصياتو درناوی په کار دئ

که نيمګړتيا که ځانګړتيا وي دواړي ولټوه
د مشکل حل کي د صفاتو درناوی په کار دئ

چا ته که وايې "قلم مله" نو په نرمه ژبه
وايه ډېر ښه د کايناتو درناوی په کار دئ

۳۰/۴/۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي که ښکلاوي سره کښېنستې
څنګ پر څنګ روڼاوي سره کښېنستې

تا د دوو مينو زړو ازار وکړ
ځکه دوې ګناوي سره کښېنستې

غم له کلي هغه ساعت کډه کړې
خوله کې که خنداوي سره کښېنستې

زما لا جرئت را زياتوي هنوز
حسنه! که اداوي سره کښېنستې

نن د "قلم مل" د سر امان لره
موري ستا دوعاوي سره کښېنستې

۱/۵/۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوهې څو ذرې وې پر مغزو راواوښتې
روښاوې سوې، خورې سوې، پر تيارو راواوښتې

د ورځې غبږ خو ستا ده د سبا پر اوږو راسې
منم دې هلته لمره که پر شپو راواوښتې

د ژبې په کلا کې دې د زهرو ښامار اوسي
خوږې خبرې ځکه په ترخو راواوښتې

زموږ تنده ماته نه سوه ځکه تږې يو تر اوسه
سرابه چې په شکل د اوبو راواوښتې

دا ښکلې شاعرې به اخر پرېږدم "قلم مله"
که يو ځلې مې ګوتې پر پيسو راواوښتې

۵/۳/۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په غم کي يم بې غمه له خوښيه
نېستمن نه يم څه فرياد کړم له نېستيه

کونې خو وې نور به هم کونې سې که يې واورې
د دردمن اولس د درد سوې سلګيه
نور يې څه کوې تصوير ته چي يې ګورې
دا راپېښه ده د خپل دوست له دوستيه
له پرهره دې خاموشه اواز اورم
وايي پاڅه دا يې خېژي له خولګيه
سوه د زړه د سمندر په تل کي ډوبه
د غمجنو ارمانو ډکه بېړيه

هسي زړه په خوري و چا ته فايده نه کړي
"قلم مل" دي کړي ځان خلاص له شاعريه

۱۳۸۸/۹/۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مړيني ما ژغوري حيا راته حيات راكوي
روح مي راپوه كړي په وجود كي ژوند نجات راكوي

تبادله ده د اسعارو تر منځ زما او د ده
زه مي الهام لره الفاظ دى كلمات راكوي

ښكلا په ښكلي زيږوي د تشويق ښكلى هنر
پر هنريت يې شاهدي ټول كاينات راكوي

دا كه زموږ خوښه وي كه وي دا به كېږي ضرور
موږ ته دردونه او خوښي د وخت حالات راكوي

دا چي د شپو پر پښو تغمې د روڼايي ښكاريږي
ښايي سهار له شتمنۍ څخه زكات راكوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له درده زیږو او دردونه زېږي زموږ له وجي
ستا د احساس پر تن زخمونه زېږي زموږ له وجي

له زړو پیدا په زړو کي اوسو اخر مرو په زړو کي
داسي به ګوري چي نور زړونه زېږي زموږ له وجي

لکه چي تېر سوله پر تېرو تېر وختونه د وخت
د ژوند په غېږه کي یادونه زېږي زموږ له وجي

دا که ورانۍ که وادنۍ دي دا به وي همېشه
د نړۍ دغسي کارونه زېږي زموږ له وجي

شېبې، شېبې مو له رنګونو سهارو سره مل
د "قلم مل" د خیال ښارونه زېږي زموږ له وجي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلو دي راغله جوړه غم او اختر*
څنگه به لمانځو دا دوه غم او اختر

د ژړېدو او خندېدو لپاره
راځي په دغه اسره غم او اختر

خوږ او خوَږ دواړه سره سوله يو ځای
سوله پر موږ راايله غم او اختر

نورو ته ځي پر بېلو، بېلو
موږ ته راځي پر يوه غم او اختر

۱۳۸۸/۸/۸

* د شهيد حاجي عبدالرازق (شېرزاد) په ياد ويل سوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر په بڼ کي مو جوړ کړی د غزل سيمينار
د ګل پر څانګه راچاپېر دي د لفظو مېلمانه

شاعر د زړه د براس په ګرځ ځکه خېمې وهلي
چي په راحت يې لاندي کښېني تر سايو مېلمانه

څوک چي د چا د زړګی رڼغ ته انعکاس ورکوي
خدايه ته مه کړې ! دا خواخوږي د غمو مېلمانه

له پښتني کاله څه ډېر څه په ورو - ورو ووتل
بد مرغه کرکه او نفاق به وي تر څو مېلمانه

کور به پښتون او ميلمه پال دئ خود يې کور ورانيږي
نن يې و کلي ته راغلي بې پښتو مېلمانه

هره ذره يې د وجود پرهر - پرهر ښکارېږي
ملهم بې کله کړې خالقه د زخمو مېلمانه

۱۳۸۵/۲/۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سینې په صندوقچه کې د ښکلا په پوښ کې زړه دئ
یا د سرو یاقوتو کان دئ چې د غره غېږ کې ویده دئ

دوی روزلي حیوانان دي چې ویجاړي په سمبال کړي
زمونږ چې هر وګړی ګورې د ورانۍ په کار کې ښه دئ

له کانه کلي څه راغلی په ړانده ماحول کې اوسي
په تیارو یې پروا نسته د رڼا د کاله نه دئ

چې له اور سره لوبېږي کله ډار کړي له سپرغیو
تار د شمعې په ځیګر کې که سوځېږي باک یې څه دئ

واښه نه خوري ګذاره یې د معصومو زړو په غوښو
دا بچی د مېږي نه دئ دا اولاد د سره لیوه دئ

د پاسته پالنګ له پاسه چې خوبونه په ارام کړي
د دې پسله "قلم مله" دغه واری پر هغه دئ

۱۳۸۵/۵/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مي فرېب خوښ نه په طبعه د سراب يم
ماتوم تنده هر تږي ته درياب يم

د نن کار کله پرېږدمه و سبا ته
څه پروا کړي که نن لږ څه په عذاب يم

زړه مي نرم مګر عزم يي د ډېر کلک دئ
نور په خوی او په خاصيت لکه حباب يم

د زړه کور مي دئ د ځوانو هيلو ځاله
په مستي کي نن راغلی د شباب يم

خوند د عفوي کله سته په انتقام کي
"قلم مله" ياره يار ته په خطاب يم

۱۳۸۱/۸/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاروان تندي اخيستي دئ ځاروان تندي اخيستی
مين خو لا پر ځای پرېږده جانان تندي اخيستی

ببوسه به پر دښته خود له چوله چولاوه وي
چي دلته مو په کلي کي لوی خان تندي اخيستی

له مځکي څه ګيله ده، چي يې شنه لمن سپېره سوه
په دغه ورځو شپو کي لوی اسمان تندي اخيستی

په تنده کي به تاندي له دې خاورو وټوکېږي
دا نه چي نو په للمه کي باران تندي اخيستی

په غبږ کي يې ځپي ځپي سراب اوړي را اوړي
د تن هر رګ يې وچ دئ بيابان تندي اخيستی

تنها پر موږ راغلي وچکالي نه ده ملګرو !
يوازي کندهار نه ټول افغان تندي اخيستی

چي وي د "قلم مل" ها د قلم سيوري ته ناست وي
په کور کي د عرفان کله انسان تندي اخيستی

د مهرباني مور کچکول سوه په دوعا لاسونه
د خوش نصيب اولاد و خوږ ته دي دوا لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیلو ځرک د ناهیلیو په تیارو کې ښکاري
د شپو ګرېوان به اخر څیري کړي روڼا لاسونه

د پسرلي له ګلو خپله وږمه نه جوړېږي
چې پر سرو باندې یې تېر نه کړي هوا لاسونه

چیري چې زړه مې ستا و زړه ته هر کلی ونه کړي
نه کېږي هر څو که دې تاو کړمه پر ملا لاسونه

ځئ چې د زیار خولې کړو توی نن د زحمت پر ځلي
اخر به دا ویجاړ وطن جوړ کړي د چا لاسونه

۳۰/۸/۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بخت آس د پوهي توره راسره وای
وخت موسی تر کوه طوره راسره وای

د تيارو درز مي ګنډی په تار د ستورو
سپينه ستن که ستا له نوره راسره وای

نشه يان به نه وای ټوله به مستان وای
که د جام پر ځاي انګوره راسره وای

د دښمن لاس به مو وخت لا وای پرې چلی
که پر ځنګ ولاړ تربوره راسره وای

د ښامار زامو ته دا چاره کافي ده
که د هوډ سخته امبوره راسره وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزي مي د سترګو له دالانه د نظر مرغۍ
ښکار يې کړي بې رحمه، ستا د سترګو د ښو ښکاري

زه چي ستا و خوا ته هر قدم په توبه اخلمه
ناست وي په خزه کي هر قدم ته د توبو ښکاري

زړونه مو د کاڼو سول د غرو طبيعت ته ورته يو
راسه د وجود غرمو په ننبه کړه د غرو ښکاري

دوه صياده راسي يو يې غبږه کي سپرلى يوسي
بل وي د سپرلي د مست بلبل د ترانو ښکاري

دواړه د ژوندون په ختمېدلو پسي وتي دي
يو دي "قلم مله" که ده وچي يا اوبو ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلوم د نن په غیږ کي د سبا د امید شمعه
د تیارې زړه به روښان کړي په رڼا د امید شمعه

خاص له تا کوم غوښتنه ستا جلا ده پېرزوینه
همیشه مو کړې ملګرې یا الله د امید شمعه

د نېستۍ ماښام کي زېږي د ژړا بچي مایوسه
تل ځلېږي په هستۍ کي په خندا د امید شمعه

ښخ یي زړي کړل د میني وایي ګوندي زرغونه سي
دا لفظونه یې پر ژبه وایې دا د امید شمعه

د تشویق په قدم درومي د هدف منزل ته رسي
دا چي وینې "قلم مله" دا دنیا د امید شمعه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستن سه زموږ د زړونو پرهر وګنډه !
ستوري پر لمن د سحر وګنډه!

لمر غوندي بې تمي تر هر کوره ځه
ګرانه خوی په دغه هنر وګنډه!

ته چي د خليل پر پلونو پل نه ږدې
ځه ځان ته لباس د ازر وګنډه!

واړه د نفاق غچي غوڅ کړي دي
خدايه دا اولس لر او بر وګنډه!

ما ته د کومک په پلمه مه راځه
خپل ځيري ګرېوان او ځيګر وګنډه!

۱۳۸۵/۱۰/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نړۍ واړه خلګ لوړ دي او موږ لاندي خلګ
ځئ ! چي تر هسک ځانونه لوړ کو پرېږدو وړاندي خلګ

د ځوان قوت سره به مل کړو زوړ حکمت د زاړه
د کار سمون ته به سمبال کړو دغه تاندي خلګ
تر څو ځانونه اصلاح نه کړي دغه زموږ وګړي
له دې عذابه به تر هغه وهي ساندي خلګ
چي افسانې خلګو بللې اوس رشتیا وختې
د انترنیټ له لاري هسي چاري کاندي خلګ
څومره چې وس وي فرېب او چل کړي ورور د وروره سره
څومره چالاکه او په ژبه سوه غړاندي خلګ

د "قلم مل" په خبر اوسېږي دلته ډېر انسانان
په ژوند لا مړه دا بې هدفه دا مړ ژواندي خلګ

۱۳۸۴/۴/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

وواياست ملګرو څه رقم غزله وليکم؟
نن د خوشحالۍ او که د غم غزله وليکم؟

غېږې د نرۍ ته طبیعت ترخه خواږه راوړل
اوس زه د خوښۍ که د الم غزله وليکم؟

راغله د نغمو پر اوږو زما د زړه رباب لره
زه به سندريزه ترنم غزله وليکم

نوره فيصله پرېږدمه دې دردمن وګړو ته
زه به د خپل فکر په قلم غزله وليکم

سيوري د قلم ته د کتاب لمن که ونيسم
هلته "قلم مل" به يو ناګرم غزله وليکم

۱۳۸۴/۱/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چي خولې يې له ګرېوانه تر لمنو راځي
دغه نېستمن کله نظر ته د شتمنو راځي

نن کوچېدلی د خوښۍ کاروان له کلي څخه
ځکه جوپې جوپې لښکري د غمونو راځي
د څو پيسو په مقابل کي تر هر څه تېرېږي
دغه احوال د دغه ښار له بازارونو راځي
چي قافله د ژوندون ولاړه سي د مرګ غېږي ته
د اجل غشي به مو هغه دم تر زړونو راځي
ته چي مي څومره خندوې هومره خندلای نه سم
ته څه خبر يې چي پر زړه څه د غمجنو راځي

د خس په څېر د وخت څپو يووړی له ځانه سره
کله به بيا ورک "قلم مل" تر ساحلونو راځي

۱۳۸۴/۴/۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په ښار کې مې د هيلو فقيراني ګرځي
لکه په کور کې د شتمن چې مزدوراني ګرځي

هيلې ماشومې وې چې کله د زړه ښار ته راغلې
ماشومې ځواني سوې، زړې سوې لا خواراني ګرځي
خود به يې ژوند خوار او ذليل وي سرنوشت نه لري
په دغه ښار کې څو سوالګرې دې پېغلاني ګرځي
د رنځ و ژبې ته مې ګورم، ترجمانه طبيب
سترګې زهيرې اړومه مريضاني ګرځي
د ګناه زهر کله کله راته شات ښکاره سي
تاوان او ګټه راته هغه دم يو شاني ګرځي

له "قلم مله" به ملګرو ته نور څه سي پاته
بس دغه کرښې بې د شعر جاويداني ګرځي

۱۳۸۴/۲/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لرم ملګرى په ملګرو کي د زړه سره
نه پر شاوخوا سته نه نژدې مي له کاله سره

ځومره که دي ځوک سپک د سپکتيا په تله وتلي
هومره به نور دروند سې د دروندتيا په دروند تاله سره
ها چي له کلو مي د سرو تودو ملګرى وو
اوس نه راته ګوري په نظر د يو کاته سره
واړه په مطلب د يو او بل ناسته ولاړه کړي
ټوله سره غله دي سره غله دي دا چي مله سره
داسي وخت ته راغلو چي په شپو شپو سره نه وينو
داسي ورځي هم وې چي مو هره ورځ ليده سره

ورځ په ورځ بدلون په تمدن کي د نړۍ راځي
مونږ لا "قلم مله" په غفلت کي يو بيده سره

۱۳۸۴/۴/۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

نفس مو پخپله د غلیم غوندي شیطان غوندي دئ
په دې وړوکي تن کي پروت دئ د جهان غوندي دئ

ببله شیطان له مالیاریه کوي کښت د ګناه
په دغه کار کي روزل سوی د دهقان غوندي دئ

د وجود غړو ښو ته بد بدو ته ښه مه وایاست!
خیر دئ که زړه مو د هیواد د پارلمان غوندي دئ

ښکلی که ځومره وي سپین مخی افسوس زړه یي تور دئ
په مخ صفا په زړه صفا کله جانان غوندي دئ

له زړه یې ځکه د رڼو اوبو چینه بهېږي
د شمعي تن اوس د اورونو د باران غوندي دئ

۱۳۸۴/۴/۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

سور لعل مو دئ په لاس کي؟ که مجمر مو دئ په لاس کي؟
ملګرو نه پوهېږم که ګوهر مو دئ په لاس کي؟

ساقي د کينې اور مو دئ په زړونو کي بل سوی
د ميني اوبه راکړه تش ساغر مو دئ په لاس کي

د پوهي په ګانه به واړه وپسولو ځانونه
د تاندي ځوانۍ وخت لکه سره زر مو دئ په لاس کي

يو څه به لا اوږدي کړو د ديدن شپې هم نوري
کوتا دئ وخت د ژمي ماځګر مو دئ په لاس کي

قلم خو مي ملګری دئ که زه د "قلم مل" سم
نمو چي په هنر کوي هنر مو دئ په لاس کي

۱۳۸۳/۱۱/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېباسه ! دا زړه مې ستا د مينې په جال کښېباسه !
داسې لکه روح او تن يو بل په کمال کښېباسه !

وخت د ورکوکتوبه زه به څان درته ماشوم کړمه
څه يو څو لحظې مې د خوښيو په ټال کښېباسه !

چيغې پښتنې يې له مغزو څخه وتلې دي
بيا يې په مغلو زړونو ږغ د خوشال کښېباسه !

تل ستړې ستومان وي د پردو په ديدنو پسې
نن يو څو شېبې يې ستا د وصل په خيال کښېباسه

ته د اخلاص غېږه کې لمنه د وفا نيسه
ګوره "قلم مله" څان په داسې جمال کښېباسه

۱۳۸۴/۱۰/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تخیُل کښې مې ده ښکلې آئینه ساتلې
دې آئینې راته جانانه ستا څېره ساتلې

نه مې هېرېږي که سي تېر پېړۍ پېړۍ کلونه
ما پخپل ذهن کې د یار د کور کوڅه ساتلې
ډېرو ساتلي دي په زړو کې رنګارنګ کلمې
خو ما محبوبه! ستا د نوم ښه کلمه سا تلې
له ډېره وخته مې دښمنه ستا د مرګ لپاره
د زړه په سره پوښ کې ده توره توپنچه ساتلې
د زړه په جام کې خو د میني د ښکلا اوبه وي
تا پکښې ولې د کینې لویه لمبه ساتلې

چې کوم رهزن یې "قلم مله" نه کړي چور و تالان
د زړه په ښار کې مې د هیلو قافله ساتلې

۱۳۸۴/۷/۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خېمه کي د حباب مو ټول ژوندون دئ
په یوه، پو د حیات له کوره یون دئ

ما د زړه له تاکه جام د مستۍ ورکړ
د خمار شور یې راوړی لړ سکون دئ

لېونتوب مي راته لار د عقل ښیي
چي یې عقل رهنما و اپلاتون دئ

پر ساحل چي مو ببړۍ په غرقېدو سي
ځکه زمونږ او جالوان تر منځ بېلتون دئ

لکه سپند چي پر مجمر دود او ایره سي
هسي سوی د نفاق مجمر پښتون دئ

۱۳۸۱/۲/۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د هسک اوښکي راڅاڅي څکه ښکلي راټوکېږي
قافلې به د ورېمو بيا راستنېږي و ستنېږي

د لمر وړانګو لاس را اوږد کړ، د ګل مخ په شبنم مينځي
د نسيم په غېږ کي څانګي څکه زانګي او نڅېږي

د معصوم سپرلي و پښو ته د خزان مغرور سر پرېوت
غوړوي لمن د عجز د غرور له سورلۍ لوېږي

انځورګر تخيل راغی د ښکلا انځور ورڅخه
جام د هيلو يې په لاس کي د اميد په می مستېږي

د زمان پر سپينه پاڼه به د ژوند تصوير انځور کړم
څکه اوس مي "قلم مل" دئ دا هستي بيا نېستي کېږي

۱۳۸۱/۳/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند ټاټوبی مو وران سوی په لمبو سوځلی
لېځي مو نغښتي جوړو به دا ویجاړه کلی

ځو د یووالي غېږ ته دروموو د بېلتون له غېږي
د وحدت هار مو د سمون په زرین تار پېیلی

نن به ریښې د نفاق خېژي له سمسوره بڼه
ځکه مالیار د اتحاد و بڼ ته بیا راغلی

دا تور فلک به کړو زرین په کهکشانه ستورو
ټولي تیارې به روڼوو راسره لمر ښاغلی

د "قلم مل" د زړه غوټۍ به پکښي وغوړېږي
نن د خزان په لړمانه کي نوبهار ختلی

۱۳۸۱/۱۸/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځئ! ملګرو نمانځو په شعرو کي انارګل
ښکلا يې ده راوړې په څېرو کي   انارګل

چي ښکاري يې په شونډو اننګو کي رنګيني
زېبښي اوبه رنګيني په ريښو کي انارګل

اسمانه تا د اوښکو مرغلرو تخم ورکړی
چي رايې وړل لعلونه په باغچو کي انارګل

څپه، څپه خندا چي يې د خولې ساحل ته راسي
د شونډو غوټۍ ګل کړي خندېدو کي انارګل

د وينو پر ساحل يې "قلم مله" ځان ښکاره کړی
په سره مخ راته ګوري په لمبوکي انارګل

۱۳۸۲/۲/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خزان جابره ځکه بهار بد وړي
چي له ژونده د سپرلي دا خونخوار بد وړي

لمر قاضي او د روڼا يې محکمه ده
تياره ځکه په راتګ د سهار بد وړي

ښه يې نه ايسي تر سترګو چي غريب وي
شتمن خلګ له نېستمن او له خوار بد وړي

تر دماغه دي در درومي وږمې خپله
و ګلونو ته لاس مه وړه ماليار بد وړي

د بري په تکل زه د "قلم مل" سوم
ځکه لار غلطه نه کړم چي يار بد وړي

۱۳۸۲/۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

افکار چي څېړندوی سي د لفظونو پای و سر ته
د زړه خبري دُر باسي دماغ تر خولې بهر ته

د جهل په تیارو کي د عرفان سپوږمۍ ځلېږي
تېرېږي په رڼا کي د رڼا کاروان سحر ته

و هسک د تمدن ته چي پرواز نه سي کولای
د میني وزر ماتي ضرورت لري و پر ته

د پوهي ګوهر وکره! د زړه پر شاړه مځکه
چي ومومې لذت د دې لذیذ کښت د ثمر ته

پوهنه "قلم مله" د ژوندون د سمون پانګه
د زړه ور، ورته پرانېزه و دې عظیم هنر ته

۱۳۸۰/۱۲/۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته نیول چي ډېرو ټيټ په احترام سرونه
تر خاورو لاندي سول هغه د ننګ او نام سرونه

د احساس اور مو د رګو وینو ته جوش ورکوي
وي به دا جوش په جوش تر څو نه سي تمام سرونه

ژوند لکه لمر د مازیګر څومره غروب ته نژدې
د مرګ تیارې ژر پر راپورته کړي مابنام سرونه

وي په امان به مو سینې تل د نفاق له غشو
که د یووالي سپر ته واړه کړو نهام سرونه

و تفاهم ته "قلم مله" هغه وخت رسېږو
چي قطع نه کړو یو تر بله د کلام سرونه

۱۳/ ۵/ ۱۳۸۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره مو له زړه سره پيوند ټپه
لکه د ملالي د ميوند ټپه

تل پکښي کي نغښتي وي د زړونو حال
واړه ده رښتيني بند پر بند ټپه

ټول پکښي د خپلو زړونو راز وايي
ځانته عجيبه شان لري خوند ټپه

کله چي د زړه براس په ټپو ووزي
درد دئ چي خوږه کړي لکه قند ټپه

 څوک چي د قلم، مل او همرازه وي
هغه چا پسوللې وي په پند ټپه

۱۳۸۴/۱/۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فخر ځلی

سپوږمۍ وه که دا لمر وو د اسمان له غېږې ولوېد ؟
په شپه کې دې فلکه ! کهکشان له غېږې ولوېد

پېړۍ پېړۍ به میشت وي لا په زړو کې د وګړو
تنها (رشاد) د ژوند د دې کاروان له غېږې ولوېد

(رشاد) د ارشاداتو راته ډېر څه دې پرې ابښي
دا نه چې لوی (رشاد) مو په تاوان له غېږې ولوېد

چې ټولو ته محبوب وو او موږ واړه پر مین وو
د میني ستر سمبول مو د جهان له غېږې ولوېد

تشبیه موندلای نه سم (علامه) ته په قاموس کې
په داسې لو ځیرنه کې مې توان له غېږې ولوېد

د مرګ په غشي ولګېد نن زموږ د فخر ځلی
راګډوب سو او راپرېوت د افغان له غېږې ولوېد

چې تل د "قلم مل" وو د کتاب سره ملګری
ملګرو نن مو داسې ستر انسان له غېږې ولوېد*

۱۲ / ۹ / ۱۳۸۳

* دا شعر د علامه بابا د لومړۍ تلینې(یادونې) په یاد غونډه کې د علامه بابا په یاد ویل سوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر مو د کاروان جرس ته ورته دئ
تن کي د انسان نفس ته ورته دئ

زما هيلي ماشومي او اميد ماشوم
کله ستا ناقص هوس ته ورته دئ

زړه پکښي چغيږي د مرغه په څېر
ياد دي د قفس محبس ته ورته دئ

ټوله د وجود په وينو ولمبېد
لژنده غاسل اودس ته ورته دئ

زما سره د زور ډغري مه وهه
توان دي کله زما و وس ته ورته دئ

۱۳۸۵/۱۰/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تقاضا د نفس چي کله تر هر کاره ورسم
وجدان ته سمه شرمنده چي پر دې لاره ورسم

خاونده توان د څه توښې راکړه سفر لرمه
د لاري مل به کوم عمل کړم چي تر یاره ورسم

څه سر اوسېږي په شپېلۍ کي د شپونکي ملګرو
چي له محفِله د رباب او له سیتاره ورسم

له ګڼي ګوڼې نه چي تنګ سمه په دې بازار کي
د غره په غېږه کي سکون وینم له ښاره ورسم

کتاب د ګل د یادو لولمه د زړه رهیل کي
په دې رقم به ګوندي زه هم تر بهاره ورسم

۱۳۸۵/ ۱۰/۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه په رڼا نه تروږمۍ کي اوسو
موږ په يوه دغسي نړۍ کي اوسو

خود يو پراته د ناکامۍ پر درشل
چي د خوبونو په ښړۍ کي اوسو

دوی د مريخ تر پلو ورسېدل
موږ لا په فکر د شپنۍ کي اوسو

نور خلګ ولاړه د خوښۍ تر کلي
موږ لا په ساندو او سلګۍ کي اوسو

د "قلم مل" که سو، هدف ته رسو
بيا به په هسک او په سپوږمۍ کي اوسو

۱۳۸۵/۹/ ۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کاڼو کي دي زړه دئ، که له کاڼو دي جوړ زړه دئ
د ټولو زړونه نرم سول خو ستا هغه زوړ زړه دئ

د دوبي په ګرمۍ مرو او د ژمي په يخنۍ مرو
دې دواړو يو وژلي، که يې ګرم که سوړ زړه دئ

ښکاره که ارام درومي خو وجود کي يې دننه
بدلون او انقلاب وي او په جوش دهر څوړ زړه دئ

بدن که دي ډېر غټ دئ خو هر کار دي د ماشوم دئ
ما ډېر وې دورند تللی خو دا ستا خومره ووړ زړه دئ

دا رنګ يې "قلم مله" د غريب دئ دا څه سِر دئ
خو پټ يې په سينه کي ډېر غني او يو موړ زړه دئ

۱۳۸۵/۱/۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک چي پر زړه د ميني کښت نه لري
خالي کالبوت دئ څه ارزښت نه لري

لاندي کوي تر سر جوړه لاسونه
ځکه، غريب دئ چي بالښت نه لري

راوړه د شعر ژبي ته نوي الفاظ
چي تل ژوندي اوسي زړښت نه لري

په يارانه بې اعتبار نه کوې!
دا اسره ګر د چا درنښت نه لري

د "قلم مل" سه د کتاب ملګرى
ياري د نورو څه پايښت نه لري

۲۰۰۵/۸/۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه او نوي يې کباړ کي له بازاره وړي
دا دي ناترسه ګاونډي پر دغه لاره وړي

دوی خو د شپې له تور لباسه زغري جوړي کړلې
موږ يې جګړې ته خود ډېوې دي تر سهاره وړي
څومره چي وس مو وي هغومره مي په کانو ولئ !
ما په رښتيا ډېري فايدې له دې سنګساره وړي
څوک مو له دوبي څوک له ژمي څخه سر ټکوي
چا دلته ستونزي له خزان چا له بهاره وړي
خود به يې ژبه ګنګوړه وي د فرعون له لاسه
موسي و خولې ته سرې سکروټې له انګاره وړي

د "قلم مل" يم د کتاب ياري به هم پالمه
ځکه خوندونه مي له دې يارۍ بې شماره وړي

۱۵ /۱۲/ ۱۳۸۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د فکر د قاضي په فيصله مري
ستا له خوښي سره سم هغه شېبه مري

د ناورين په جال کي واړه يو لوېدلي
زما د کلي که هوښيار وي، که ساده مري

که د ميني روڼا راولو و زړو ته
خامخا به مو په ذهن کي تياره مري

د بل ملک دا په يوه پېړۍ کي نه مري
دومره خلک چي زموږ دا په هفته مري

تل په ښو سره د بدو جبران کېږي
ورځ چي راسي "قلم مله" حتمي شپه مري

۱۳۸۲/ ۱/ ۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمال دئ په کوښښ کي له ښکلا سره ملګری
دا مه کړه ! چي ته ځان کړې له بلا سره ملګری

کامیابه به سې هله که له دواړو برخمن سوې
د پلار خواست که دي سو د مور له دعا سره ملګری

لمر هم له تیارو بد وړي چي رخصت مازیګر اخلي
راستون سي په صبا کي له رڼا سره ملګری

خوشال بابا زوړ اوسه ! ځوان به هیڅکله هم نه سې
پښتون اولس به نه سي پر یوه خوا سره ملګری

چي سپین زړه مي د تور رنګ په داغونو داغي نه سي
خالقه ته مي مه کړې ! له ګناه سره ملګری

۱۳۸۲ /۱/ ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نوې پوهه فکر ځوان وساته
حیوان هوښیار لکه انسان وساته

ظالم همدا وايي په خوله ملګرو
چې زړه دي پاک او مهربان وساته
که غواړې؟ ژوند په دې نړۍ کې وکړې
نو په سالم عقل جهان وساته
تر څو به غواړې له پردیو مرسته
له ځانه وشرمېږه ځان وساته
د حقیقي مشر به دا شعار وي
وطن ناموس افغانستان وساته

وخت باریک سوی لکه تار اومړی
خاونده! زموږ پکښې ایمان وساته

۱۳۸۲/ ۳ / ۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند هره شېبه چي مي د زيار په خولو مينځم
د وخت پر تندي پروت سپيره غبار په خولو مينځم

وجود مي لكه ښار زړه مي ښاروال ورته ټاكلی
د دې ښار هر يو غړی به د كار په خولو مينځم

د ميني او يووالي درس به وركړم و زلمو ته
له كركي او نفرته څه دا لار په خولو مينځم

د ستونزو پرهرونه كه ګندم د زغم په ګوتو
په غېږ كي د زحمت به ستن او تار په خولو مينځم

تر مرګه به دا هوډ او دا تكل لرم ملګرو
د هر ذهن ماحول د ابتكار په خولو مينځم

۱۳۸۲/۲/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وصل وچکالي له ډېره وخته ده راغلې
جانانه! دا زما له کمه بخته ده راغلې

د ژوند زلمی د زیار تر پلو لاندي ورته ګوري
دا ځکه د ارزښت ناوې تر تخته ده راغلې

ته خود وايې چي ژوند د خوشحاليو مجموعه ده
ملګرې! پر تا کله شېبه سخته ده راغلې

د زیار نیالګی مي اینبی وو د ذهن کرونده کي
اوس وینم پر ثمر مي هغه درخته ده راغلې

۱۳۸۲/۲/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال لکه ونه، میاشتو څانګو یې غوټۍ نیولي
د شپو په غېږ کي، یې د ګل ورځو ګېډۍ نیولي

د ژوندون کډه مو، د څو شپېو پر شا تړلې
خو موږ بې غورو، پخپل ذهن کي پېړۍ نیولي

ځئ ! د خپل اوښکو، پر ځای توی کړو له قلمه اوښکي
تر څو به موږ د ویر په ستوني کي سلګۍ نیولي

وطنه! بیا دي د حالاتو ګرځ پر مخ لوېدلی
د غم په ونه کي د درد څانګو غوټۍ نیولي

د لوی هدف پر لور، هر ګام د بري غېږ ته تلل دي
کوچني هدف ته، ډېري لاري ناکامۍ نیولي

۱۳۸۲/ ۷/ ۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د احساس اور د تشويق په شونډو پو کړه
که د ژوند استعداد غواړې چي نور لوړ سي

په رتبه کي چي اصيل سړی لوړېږي
دی هنوز د تواضع په دوړو خړ سي

ستا له ياده مي د ساه وجود موجود کړه
که نه تن به مي بې دغه روحه مړ سي

د غرور لباس که جوړ وي له وريښمو
په ورو – ورو به دا وريښم لکه ګودړ سي

"قلم مل" لره يارنور وخت ملامت وي
خو کتو کي يار ناګرم، دی ګرم او پړ سي

۱۳۸۲/۱۰/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ځکه د ښکلو تړکومه
ستا د مینې سپین الماس راڅخه ورک دئ

ودانۍ چې مو بدلېږي په ورانیو
د اصلي بنسټ اساس راڅخه ورک دئ
ستا د تن د هر یو غړي په عیب پوه یم
پر خپل ځان باندې قیاس راڅخه ورک دئ
ټیټ مغزی او ټیټې سترګی ځکه ګرځم
د غرور د سورلۍ آس راڅخه ورک دئ
ها چې زه یې لټومه معلوم نه دئ
دا چې کښته او که پاس راڅخه ورک دئ

د ظالم مخ چې اوس نه سم شین کولای
هغه دروند د وحدت لاس راڅخه ورک دئ

۱۳۸۲/۹/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سترګو ځار مي ستا راتلو ته ستا پر لور اختره !
د دې ماتم په غېږ کې بيا که سرور خپور اختره !

په دې اميد يو چې ته راسې زموږ د کلي منځته
له بلاګانو څه به کلی سي تش تور اختره !

خوښي دي راکه په بدل کې مو غمونه واخله
د غم و سيوري ته مو مه کښېنوه نور اختره !

د جنګ پر اور که دي د سولي اوبه وښندلې
په هغه ورځ به پر کراره کړې زموږ کور اختره !

د "قلم مل" محل ته مه راځه د ساندو پر شا
راسه د ستري خوشحالۍ پر اوږو سپور اختره !

۱۳۸۲/۹/۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريځې

د ناپوهۍ پر دښت غوړېږي د ګنډېر ګلونه
د پوهي بڼ کي خدايه وټوکوې ډېر ګلونه
سل بهارونه دي قربان سي تر يو داسي خزان
چي راته پاته وي يو څو د ګل په څېر ګلونه
۱۳۸۵/۹/۹

د بحر پر ساحل خو مرغلري پرتې نه دي
غواص ورپسي ځي مدام و تل د سمندر ته
که غواړې؟ چي ديدن د ښکلو ښکلو هميش وکړې
په ژړ مازيګري ورځه و غاړي د ګودر ته
۱۳۸۰/۱۱/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمعه نسکوره وه په غبږکي د ه تيارو ورکه وه
ببږۍ دپوهي مو په سيند کي په کلو ورکه وه
لمر دعرفان وړانګي خورې کړې هره خواسوه رڼا
هغه سپوږمۍ ده ورسره چي په شپو ، شپو ورکه وه
۱۳۸۱/۳/ ۲۷

په فاني کي دا د پانګو سرچينه ده
هسي نه چي ځواني تېره په غفلت سي
د حسرت ناله به کاندې نه بې* مومې
چي ځرګند درته د دې مستۍ لذت سي
۱۳۸۱/ ۸ / ۲۲

د درد غواص راوړي دي ډالۍ د زړه له بحره
د اوښکو مرغلرو ته لمن نيسه ګرېوانه
تر څو چي مو د ژوند قاموس کي توری د نفاق وي
پر پاڼو د شېبو به مو ليکلی وي فغانه
۱۳۸۳/۲/۲۸

*بـه يـې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي دوست له دوسته جلا کېږي وایه څنګه به وي
دوه مین زړونه چي بېلېږي وایه څنګه به وي
چي د کلونو مسافر زوی د مور غېږ ته راسي
پسله دوو ورځو چي ستنېږي وایه څنګه به وي
۱۳۸۳/۷/۱۲

لکه لمر چي وي نیمی تندر نیولی
د یار مخ او تور زلفان یې هسي ښکاري
دا صدف که د سره ګل غېږ کي شبنم دئ
سپین غاښونه سره شونډان یې هسي ښکاري
۱۳۸۴/۱۰/۱۸

زړګیه ځان تیار کړه د مشکل د سترګو جنګ ته
احساس مي پاروي د دې قاتل د سترګو جنګ ته
د سوبې ستر بری به مو په برخه وي نن ځکه
د زړه پر ورېږو ورم د زغم سکیل د سترګو جنګ ته
۱۳۸۴/۱۲/۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه باز ته چي کوتره وي د ښکار ور
کاشکي هسي وای دا وخت راته د کار ور
خود و شپې ته بېګانه او پردی ښکاري
دا رونې ستوری دئ ملګرو د سهار ور
۱۳۸۴/۱/۱۵

چي باران اوري او یو څوک د بام ناوه جوړوي
خاوند د خام فکر مدام داسي پلمه جوړوي
دلته که څوک د خداي احکامو ته حلې جوړوي
خدای په قیامت کي ورته داسي شریله جوړوي
۱۳۸۵/۷/۱۸

په هار کي د خوښیو د غمو زرګر غمیان ړدي
د اوښکو مرغلري په امېل کي د ګرېوان ړدي
هدف د ټولو دا دئ بس چي مور له منځه ولاړ سو
نو ځکه په جګړه کي ما او تا ته یو نښان ړدي
۱۳۸۵/۱۰/۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېکاره وخت ته چي څوک وخت نه لري
دا بختور به ولي بخت نه لري
د تن اولس يې له قبضې وتلی
دوی واکمني د زړه پر تخت نه لري

د ذهن پر اسمان که دي سپوږمۍ وځلېده
بس پوه سه روښنايي ته يي نړۍ وځليده
وجود يي خاوري سوی باد له ځانه سره وړی
پر ځای يي د يادګار پرته ګوتمۍ وځليده

۲۵/۸/۱۳۸۷

د لمس لاس ورغځوم د مستۍ اور ته
ګوندي رايې وړم ګرمي د زړه تکور ته
غم غريب دئ چي زموږ کوي پوښتنه
د شتمني خوښۍ خيال نسته دې لور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رياضت غشي په لاس د زيار مرغۍ ښکاروم
د ژوند په ونه کي د وخت په لار مرغۍ ښکاروم
هغه ښکاري نه يم چي ژوند د بل ذيروحه اخلم
هغه ښکاري يمه چي تل د کار مرغۍ ښکاروم

ته له هوسايي ستړی او زه يم له ستړيا ستړی
ته هم وايې زه هم وايم څوک به وي تر ما ستړی
ژوند چي پر اوږو وړم نو راحت غوندي احساس
کوم
کله چي مي دی وړي نو يې زه سمه پر شا ستړی

ځای مي په زړه کي لري ځای يې په زړه کي لرم
يو څو خواخوږي دلته په دې کاله کي لرم
ته د لفظو په توره د دښمن سر غوڅوې
هنر د دغه جهاد کله په خوله کي لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزل یو دی مګر فرق یې تر مینځ دومره

په ورتګ کې تر راتګ خوشحالې ډېره

داسې هم سته چې ورتلل تر راتلو ګران وي

دزندان د پنجرو خبرمې هېره

۲۳ دروژی ۱۳۹۰\۲\۱

څلوریځه

درد لرم خوږ سوی یم خوږمن یمه

نور له دې خوا خوږو ګیله من یمه

ستاسې واک او زور ته ضرورت نسته

پوره په ځان واکداره یم واکمن یمه

قطعه ۲۳ دروژی ۱۳۹۰\۲\۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي د پښتون ذهنیت وخوځي او وده وکړي

د پرورښت نوښت ومور ته جهانیان نه غواړي

د استعمار پوله به ماته کړي سرتیري زلمي

د حصارت په دام کي نور افغانستان نه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

۱۳۹۰\۱۲\۲۱

لکه څنګه چي دي لمانځو انار ګله

هسي نه يې اړولی دي خيرې رنګ

ستا دپاڼو ژبې ښوري داسي وايې

چي کلونه مو اغوستی دجګړې رنګ

ګل دي مينه ميوه وينه څانګي سوله

دتنې رنګ دي دخاوري ده بوې رنګ

په رنګونو کي دي ژړه رڼا ښکاري

په اوبو کي دي څښلی دلمبې رنګ

داچي پاته دي وجود کي څه سورخي ده

دانسان د ويني لړ څه لا لري رنګ

ناامنۍ بدرنګي کونډي ته بد ايسي

دا د امن د پيغلوټي ښايستې رنګ

طبيت ځکه له ځانه سره راوړي

کائينات کوي تو پيربس په همدې رنګ

(قلم مله) داغزل ځکه پيکه ده

ماليکل دشپې په ګډ سو دتيارې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته هینداره ده انځور د نفاق

په کښې تصویر دناکامۍ ښکارېږي

له دې بلا څه به ځانونه ساتو

ماتې په دې کلي کې بوی ښکارېږي

غواړي غیرت موکړي په ویره بدل

دپلان توپک کې دامرمۍ ښکارېږي

بیده په ویښه یو خوبونه وینو

نه مو بستر نه موشړۍ ښکارېږي

تنها سُستي کهالي موږکړیده

مګرتاثیر یې پر نړۍ ښکارېږي

وخت وو هستي موږ ځني کار وانخیست

ځکه شیبې مو دنیستۍ ښکارېږي

دهمت مځکه به ترپښو لاندي کړي

دننګ دخولي وروستۍ سلګۍ ښکارېږي

نه داسي نه ده لکه ته چی وایي

ستاپه لفظو کی کمزورۍ ښکارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددي کاله دوجود هره زره

سنگرياکور دملالۍ ښکارېږي

ننګ به ژوندی وي چي ترڅوژوندي يو

په ننګ ګويا به مو خولګۍ ښکارېږي

د(قلم مل) ملګرو داسی وکړی

په نتجه کې نيک بختۍ ښکارېږي

روغه هينداره کي ځانونه ګورئ

نښه پکښي د ورولي ښکارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

۸\۳\۱۳۹۰

پسرلی او خزان دواړه داغاز او انجام زيري

خبروي دکامياب اودناکام حالت له ويري

څلورفصله نه دي دا دي زماد کال جانان خويونه

دايې خوی دی نوي نمانځي دزړو کارنامې هيري

دکوښښ دباز بچي خو دلتې ځاله کي نه وي

دشپېو پرسر پرواز کړي الوته کوي ډير ليري

کښېنستلی يمه ډېر لږ دخوښيو مهمانۍ کي

دغمونو مېلمستياوي راته کيږي بخي ډيري

د دردونو په محفل کي وخوښې ته غزل وايي

ودې خلګوته حيران يم لېوني دي که سرتېري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

۳/۳/۱۳۹۰

سر د قلم لاس د ادم دی چي جوهر زېږوی

یوازي نه چي سره یو سي بیا هنر زېږوي

زه په رنګو کي تور او سپین رنګ خوښومه په دې

چي توره شپه راته سپوږمۍ او سپین سحر زیږوي

ستا د شنې کرښي شین دیورنډ مي په شنه زړه کښېنوي

ځکه د شنو سترګو خاوند هر وخت خطر زیږوي

ما ځیګر مه سه چي د خپل رڼا راوړونکی وژني

ځان د سهار په خوی عادت کړه مدام لمر زیږوي

چي د برباد پرځاي اباد ، اباد فکرونه روزي

پیړۍ په غیږکي د زمان بس یو بشر زیږوي

دا چي ښارونه په اباد دي دا د خاورو زرې

مه وایه داسي چي قوت یوازي غر زیږوي

د همت توان مو دلته لمبې سوځلای نسي

بیا کې هم و سوځي پو هیږم سمندر زیږوي

د زرغونو پاڼو پلو یي له خوندونو ډک دی

وجود یي ځکه قلم مله خوږ ثمر زېږوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ویل او نه لیکل کړم په خپل ژبه

په (سپېکېنګ) کې مو ترمینځه
(مېک) یو (فایټ) سو
ماول ثنګه ده ول جنګ پرسر د (لایټ) سو
وې ویل دې (سایډ) ته (ډارک) دی رڼا نسته
په (ډیسکس) سره مو (پاس) دا ټوله (نایټ) سو
ډېریم (حفي) چې سوم (لکي) زمایارانو
ځکه بخت مې مخکې (بلک) وو خو اوس (وایټ) سو
نه ویل او نه لیکل کړم په خپل ژبه
ځکه (ټانګ) مې ډېر عادت په (ریډ) او (رایټ) سو
په (رانګ) (تینګ) باندي (آف سیټ) سم په (ویب پېج) کې
په آفت باندي یې (ډرټي) (آل) (ویب سایټ) سو
(ایوری ډې) راته (اډوایس) کړي لکه (باس)
قلم مل ناځوانه ګوره راته (ټایټ) سو
وایي ژبه هویت ، مور او ناموس ده
(آبلیګیشن) یې پرمو ځکه هر (رایټ) سو

یادونه: دا شعر د هغه چا په باب لیکلی سوی دی چي له خپلي ژبي سره مینه نه لری او د پښتو د سوچه لغاتو پرځای د پردیو ژبو لغاتونه استعمالوی چي دا د وخت په تېرېدو سره و پښتو ژبي ته سخت زیان رسوي او باید له دې کاره ډډه وسی. په دې شعر کي په روښانه الفاظو نه بلکي په رمزي ژبه ورته اشاره سوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۲ دروژی ۱۳۹۰\۵\۳۱

دهوس دښت دی دامید پکښې هوسۍ ومري

نورو ته ژوند وي خو زمری ومري زمرۍ ومري

تاد تېري پرماشه ګوته ده دظلم ایښې

ته دي هلاک سې په توپک کې دي مرمۍ ومري

له کوم ژوندي مو ازار واخیست اوکه څه بلاده ؟

داڅه سبب دی چې هر ګل مو پرغوټۍ ومري

دښه اوبد مړینه ده یو رقم په دې سیمه کې

په یوه مرګ اغزی وو ګل اوهم سیلۍ ومري

کامیاب منزل ته که ناهیلي هڅې هڅه وکړي

دناکامۍ زوی به په کور کې دلتۍ ومري

۲۳ دروژی ۱۳۹۰\۲\۱۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړم د زړه پر مملکت چي محبت پاچاسي
کله به وي هغه ساعت چي محبت پاچاسي
د کرکي ښارکي د حسد د ميو پېړ او پلور دی
وي به تر هغه دا حالت چي محبت پاچاسي
دا اوښتون څه سمون نه لری بدلون رانه غلی
کوو تر هغو به محنت چي محبت پاچاسي
ټوله کوښښ کوي چي مينه ډيري رايي يوسي
له دې نه پس يي د غه نيت چي محبت پاچاسي
د بې دردۍ په کان کي نسته د دردونو غمي
که وه نو سي به راا وچت چي محبت پاچاسي

۲۳ د روژی ۱۳۹۰\۲\۱۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځان په ګټه کي چي بل لره تاوان نه غواړي

داسي وګړي دنړۍ بشرته زيان نه غواړي

ستا چي د روح مرغۍ د تن قفس کي نه چغيږي

علت يې دادی چي نور وزي دا زندان نه غواړي

د زړو غمي به دهنر په پوښ کي هر وخت ساتې

دغلو له لاسه دوی په بل ځای کي امان نه غواړي

په انساني مينه ژوندون ته د سړيو ځير وي

خپه په دې وي چي ښه ژوند ولي انسان نه غواړي

دقلم مل د ژوند شپېږي اوس دبهار په خير دي

ځکه سپرلی دلته په سيمه کي خزان نه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازاد شعرونه

یره مننه پسرلیه یار ه

۱۳۹۰\۱۱\ ۲۳

سپرلیه بیادي پاتې

دهغي وني شنې کړې

چي لړزولې وه درنې چاودني

تن سوځيدلی سينه ځيري،ځيري

هغه دتور دود په لباس کي پټه

ښکاريدل داسي لکه

دچالاسونه ځني

په بېخ کي پرې دواړه

ډيره مننه پسرليه ياره

په طبعه خوږلکه ګنيه ياره

ستاپه راتلو سره عجبه وسوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسونه اوس ورته دڅانګو په نوم

بیرته راشنه سوه پر پرې کړو ځایو

هغه ژوولی چي وه بم په غاښو

داڅومره ښه سوله زموږ لپاره

چي وني بیا ورکه هستي پیدا کړه

موږ به که خدای (ج) کول خوش بخته سوو نور

ونه دڅانګو په لاسونو موږ ته

دپاڼو ګوتي ښوروي چي راسئ

زما ترسیوری لاندي ساه واچوئ

بیا دیوالي اودسولي غیږکي

یوبل ته غیږي ورکړئ

دمحبت لاسونه

په احترام اوعزت

پرسینه ونیسئ چي

ترمینځ مو سي راپیدا

خوشبو دمیني هوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترخوبه یاست همدا اسي

دنفرتونو په ګرځو لړلي

دخدای (ج) لپاره مه کړئ دغسي نور

ځان به هم ورک کړئ زه به هم ورکه سم

که دنفاق خزان حاکم وو دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسي دئ ژوند د انسان

لکه سپېره بڼکه

يا لکه خس او خاشاک

چي وي پر ځمکه پراته

څومره کمزوري واړه

نه لري توان د خوځښت

کله چي باد پرې راسي

باد يې پخپله غېږ کي

يوسي د هسک تر څوکو

هلته يې وګرځوي

خپل د اوږو پر سرو

دوی ته دا حس پيدا سي

وايي د حال په ژبه

څومره مو لوی دئ عزت

څومره مو لوی دئ هيبت

څومره واکداره يو موږ

دا لو نړۍ چي ګورې

زموږ په قبضه کي واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړمو پر تهولو قدم

لرو ملګرو ډېر برم

خو په دې نه پوهېږي

چي موږ د بل په قدرت

راغلو تر دغه ځايه

بس غورځنګونه کوي

د هغه چا پر سرو

چي دوی يې وي راوړي

تر دغه لوړو ځايو

کله چي هغه قوت

ليري کړي دوی له ځانه

او خپل قوت ترې واخلي

توان يې له ځانه ووزي

په هغه دم ولوېږي

د هغه برم له غېږي

سي را ايله له پاسه

بيرته د مځکي لورته

بيرته ساده غوندي سي

لکه چي مخکي دوی وه

دا د فلک بازي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا لوبه‌ده د زمان

هسي دئ ژوند د انسان

هسي دئ ژوند د انسان

۱۳۸۴/۲/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانه ! تابه ویل

خزانه ! ته لکه مغروره قاتل
چي زموږ کاله ته راغلې
په اول وار دي د معصومو ويني
د شرابي په رنګه وڅښلې
دواړه لاسونه دي په ولړله
په الواني دي کړله
لکه پنجې د زمري
چي د مظلومي غرڅنۍ ښکار يې تازه کړی وي
په قهرجنو سترګو
دي، هري خوا ته کتل
تا به ويل هوار به کړم د پردېسيو ټغر
د بد بختيو ټغر
د بېوسيو ټغر
د شنډ هيليو ټغر
د مايوسيو ټغر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تابه‌ویل زه به همدا سي تل تر تله اوسم

چي د بېکسو او بېوسو په سرونو به زه لوبي کوم

د ګېند په څېر بې هره خوا غورځوم

ګورئ ! د ظلم د دې څلي انجام

له هسک اسمانه به پر مځکه پرېوزي

په کبرجنو سترګو

به بیا ونه ګوري و هري خوا ته

سپور وو څو ورځي د غرور پر سورلۍ

ملګرو ! راسئ اوس يي حال وګورئ

پښو تې* لوېدلي دي د عدل کړۍ

لمن د عجز غوړوي په عجز

خو خبر نه وو چي همدا سپرلۍ او دا وګړي

د ځان غمخور ځان ته سردار به لري

ساقي، ساغر به لري

جام او خمار به لري

بڼ او مالیار به لري

ګل او بهار به لري

دا يې په یاد کي نه وه

چي پر سر لار لري غر

*تـه يـې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه اوس هري خوا ته ګوري په ذليلو سترګو

اوس را څرګند ه سوه رڼا خپل سپين پلو غوړوي

کور د ستم ورانوي

زړه پر مستي راولي

ويده ماغزه ويښوي

نوي ګلان وا کوي

بلبل پر څانګه د ګل

د نغمو شرنګ جوړوي

راکوچوي ورلره

پرخه خپل سپيني کيږدي

پرخه پــه غېږ کي د ګل

خپلي کيږدي دروي

تر لمر ختو پوري وي

زموږ پر کلي راخوره وره سوه

سپينه رڼا ده سپين پلو غوړوي

خزانه ! تا به ويل

چي سپرلی بيا نه راځي

۱۳۸۲/۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اختره ! راوړې د خوښيو ډالۍ

د نېکمرغيو ډالۍ

راکړې و موږ ته د ګلونو د ګېډيو ډالۍ

د خوشبختيو ډالۍ

د مهربان مشر په څېر زموږ و کاله ته راسې

و موږ ته راوړې د خوښيو شېبې

ستا په راتلو سره په تن کړو ښکلي ښکلي جامې

موږ دي هم نمانځو په خوښيو سره

په خوشحاليو سره

موږ دي راتګ ته هر کلی وايو هر کله راسې

اختره تا ته هوسونه کوو

ميدان کې ناڅو اتڼونه کوو

دلته خپګان ته خاتمه ورکوو□□

په برکت دي ورکوو و يوه او بل ته غېږه

غاړه په غاړه يو خپه که ناخپه وګړي

د زړه آئينه مو راصفا کړې د وحدت په اوبو

د اخوت په اوبو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته‌مو هر ځل کښېنوې
موږ پر یوه دستر خوان
خو موږ بدمرغه ستا د تللو سره
بېرته راستون کړو ها نفاق هغه بد مرغه ژوندون
ورسره وکړو بیا یو نوی تړون
کښېنو د کرکي عداوت پر تغر
و منځ ته راوړو د نفرت ګرځونه
تر هغه پوري دا ناورین وي تر څو
چي مو شېبې د انتظار سي ختمي
او بیا راورسېږې

۱۳۸۲/۱۱/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

ژوند مو سو کښت د کوکنار
اوس مو له منځه څه وړي
ټول نړیوال راپسې
وایي چي دا مخدره توکي دي
هستي یې زیان رسوي
نیستي یې ګټه لري
ورته چاره په کار ده
ملګرو ! راسئ چي همداسي وکړو
که نه نو موږ به هم له ځانه سره
په اور لمبه لمبه کړي
په اور لمبه لمبه کړي

۱۳۸۵/۹/۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړۍ

که دې نړۍ ته ځیر سو
دا ده فضاء په تن کي
فقط یوه سترګه ده
کله و لمر ته ګوري
کله سپوږمۍ ته ګوري
او کله وي په ننداره د ستورو
چي ټول خاموش لګیا وي
او خپل کارونه کوي
وي د سکون په غېږ کي
خو د دې خواري سترګي
دننه یو عالم غمونه زېږي
دې ته ارمان درېږي
د خپل وګړو پر حال
انسانه ستا له غمه
څو څاڅکي اوښکي توی کړي
غواړي چي ستا او له خپل ځانه سره
پوره خواخوږي ښکاره کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله هستي ښکاره کړي

د دې غمجني اوښکي

چې کله واورېږي

ترې سېلابونه جوړ سي

ترې دريابونه جوړ سي

د دې د خوار وجود موجودو لره

کله په زيان کله په ګټه واوړي

۱۳۸۲/۲/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه اوكور ودانى

د ټولو هغو دوستانو او ملګرو څخه نړۍ مننه، چي زما سره يې د دې كتاب د چاپ په برخه كي تر خپله وسه هڅي كړي دي.

ځينو دوستانو او ملګرو د لګښت درانه پېټي ته اوږه وركړه او ځينو د كتاب په نورو برخو كي خپلي هڅي نه دي سپمولي.

ملګري او دوستان ماشاءالله ډېر دي، د ټولو يادونه به د كتاب ډېري پاڼي ونيسي، زه له ټولو څخه په يوه وار د زړه له تله مننه كوم او د ستر ښتن(ج) له دربار څخه د هغوی د هري هڅي په وړاندي ښو برابره بدل غواړم.

حبيب الله قلم مل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر ويبپاڼي برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولاۍ سئ د لراوبر ويبپاڼي په برېښنايي کتابتون کي زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کي مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بېلابېل آثار**

www.Larawbar.net/library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library